

Vyrovnajete cestu Pánovi...

Raz sa mi zveril istý kňaz pôsobiaci medzi kresťanmi z Východu, ktorí sa presťahovali na Západ: „Nemôžem si zvyknúť na to ako sa spovedajú. Prídu a povedia: Zhrešil som, otče, odpusťte mi! – A v čom ste zhrešili? Ako? – Veľké mlčanie. Je hrozne ťažké niečo konkrétneho z nich dostať. Aký je to ale rozdiel oproti Nemcom, ktorí sa naučili všetko presne vypočítat' proti prvému, druhému, piatemu prikázaniu atď., koľkokrát to bolo, nakoľko to bolo vedomé atď.“

Kňaz sa zrejme chcel sťažovať na chronický nedostatok prípravy ku svätej spovedi u východných veriacich, ale v skutočnosti ide o dvojaký prístup ku tajomstvu hriechu. Naša katechetická príprava postupovala vždy viac menej týmto spôsobom: najprv musím poznať povinnosti a rozlišovať mravne zlé skutky, ktorými sa teda previňujeme. Niektoré presne povie: „Urobil som to a to...“, a presne vypočíta aké hriechy urobil, lebo dobre vie, že to, čo vykonal sa nesmie robiť. Pýtame sa, ale ako to on cíti vo svojom srdci? Cíti to všetko naozaj ako skutočný hriech, ako ozajstné previnenie voči Bohu? Je si vedomý a presvedčený, že naozaj potrebuje Božie odpustenie? Ku takému vedomiu musí človek dospieť, dopracovať sa ku nemu, niekedy aj veľmi zložitou a namáhavou cestou. Napokon vieme, že to nie je ľahké, lebo aj dospelý a rozumný človek ku tomuto poznaniu o previnení, o hriechu a jeho vzťahu ku nemu samému a ku Bohu, prichádza len podľa intenzity a hĺbky svojho vlastného duchovného života.

Existuje teda dvojaké vyznanie. Jedno hovorí: „Zhrešil som, to znamená, že moje skutky sa nezrovnávajú s Božími prikázaniami.“ Druhé sa vzťahuje na človeka samého: „Som hriešny, viem to a preto potrebujem Božie odpustenie.“ To prvé vyznanie môžeme smelo nazvať moralistickým, druhé zasa typicky náboženským. Nevie, či je celkom vhodné až takéto rozdeľovanie, ale je isté, že toto druhé vyznanie je podstatné. Bez neho by sme nikdy nezatúžili po obnovení osobného vzťahu k Bohu Otcovi. Potom by o nás mohlo platiť to, čo povedal Ježiš farizejom: „Mýtnici a neviestky vás predchádzajú do Božieho kráľovstva“ (Mt 21, 31). A práve preto, že to druhé vyznanie je dôležitejšie, prebúdzajú sa a prehľbujú sa v nás pomaly. Z tohto dôvodu je pedagogicky vhodnejšie začínať vyznaním prvým, ľahším, vonkajším, ktoré sa dá kontrolovať ako prestúpenie zákona. Nie je to však absolútne platná metóda.

U ľudí, ktorí nemali systematickú morálnu výchovu sa vedomie hriechu prebúdzajú inak – nie objektívne, ale subjektívne. Často sa stáva, že príde niekto ku spovedi, kľakne si a nemá čo povedať. Takýto kajovník to vôbec neskrýva: „Nikoho som nezabil, nikoho som neokradol... U nás sa pracuje my na hriechy nemáme čas.“ Spovedník sa opatrne vypytuje: „A ako je to v rodine?“ – „Všetko je v poriadku.“ – „Chodíte do kostola, modlite sa?“ – „Keď môžem, idem, keď nemôžem, nejdem. Na modlitbu niekedy, žiaľ, zabudnem.“ – „A v šiestom prikázani vám svedomie nič nevyčíta?“ – „Prosím vás,

v mojom veku! Na to už ani nepomyslím!“ Raz som v takom prípade ironicky nadhodil: „Ale vy ste teda úplný svätec! Načo sa vôbec potrebujete spovedať?“ Na to prišla jednoduchá a bytostne úprimná odpoveď: „Svätec, to nie som! Dnes je výročný deň úmrtia mojej matky, chcel by som ísť na Sväté prijímanie a to viete, pred Pánom Bohom potrebujem očistenie. Musí nám všeličo odpustiť, aby sme sa mohli modliť.“ Niektoré to môže nazvať primitívnym postojom, ale práve jednoduchí ľudia majú dobre vyvinutú schopnosť vycítiť to najdôležitejšie. Písmo často prirovnáva vzťah medzi dušou a Bohom ku manželstvu. Jednoduchí ľudia možno ani celkom nepoznajú povinnosti muža a ženy určené zákonom, ale okamžite vycítia, keď sa vzájomný vzťah zakalí, keď už nie je čistý a úprimný.

Podľa sv. Gregora Nazianskeho je výsadou čistej duše tzv. „parrhenia“, to znamená voľný a slobodný prístup k Bohu. Podobne ako to bolo za starých čias, keď kráľovi blízki príbuzní mohli kedykoľvek „vidieť jeho tvár“, a vstúpiť do jeho paláca. Hriechom ale človek túto výsadu stále viac a viac stráca. Keď napokon chce vojsť s prosbou do kráľovského paláca, zastaví ho stráž a nedovolí mu vstúpiť dnu. V tom okamihu si uvedomí, že sa niečo stalo a snaží sa o uzmiernenie. Najprv ale musí nájsť konkrétnu príčinu, ktorá spôsobila toto jeho obmedzenie. A tak sa pýta: „Čím som urazil Boha? Ktorý Boží zákon som prestúpil? Dá sa to napraviť?“ A toto je opačný postup než ten duchovný o ktorom sme hovorili na začiatku. Zatiaľ čo tam sa postupovalo od poznania všeobecného hriechu ku vedomiu, že ja som vinný, ja som hriešnik. Tu je to naopak: vedomie viny nás vedie ku tomu, aby sme sa zamysleli nad všeobecnými Božími zákonmi a nad tým, čo nás učí morálka a tak aby sme spoznali, čo bolo a je dobré a čo zlé v našom konaní.

Dopustili by sme sa však jednostrannosti, keby sme vzbudili dojem, že prvý postup je známkou náboženskej vyspelosti a druhý charakterizuje len príliš jednoduchých ľudí. V skutočnosti ide o dvojaký postoj, ktorý patrí ku dvom tradičným spôsobom života v cirkvi: ku životu praktickému, činnému alebo zasa k životu rozjímavému, uzobranému, kontemplatívne.

V istom americkom charizmatickom krúžku mi rozprávali o skúsenosti s mužom, ktorý žil v neplatnom manželstve. Tvrdil, že v jeho situácii to inak nejde, že má všetko s Bohom vyriešené. Chodil na spoločné modlitby, ale potom na nejaký čas prestal. Keď sa znovu objavil, jeho rodinné vzťahy boli už usporiadané - na poriadku, hoci ho to stálo mnoho obetí. „Inak by som sa tu s vami už nedokázal modliť,“ dodal. Je to svedectvo o starej náboženskej skúsenosti, že modlitba predpokladá čistotu života, ale na druhej strane tiež sama očisťuje, vedie ku mravnej čistote. (Tomáš Špidlík: „Slyšet Boha v rannom vánku.“)

Mário Orbán

Žena odetá slnkom,
s mesiacom pod nohami
a s vencom dvanástich hviezd.
Jediná zo žien,
ktorá prináša nekonečné dary,
o ktorej srdce v pokore vraví
uprostred tisícich hviezd.

Najkrajšia zemská ruža,
milostiplná,
vyvolená zo všetkých žien.
Pahorky zemské od údivu
dmú sa.

O krásy jej spieva luna,
o radosti večnej jej belasý tieň.

Matka Božieho Syna
i matka Cirkvi,
matka naša
Do srdca svojho Syna skry ma,
svojho syna utekajúceho zo
salaša.

Najmilšia,
keď sme sami
pod kvitnúcimi alejami,
kde kvitne biely nekonečný les.
Vymodelovaná
Božím dychom
horúcimi snami.

Jej láska dvíha nás i raní
jak rajských vtákov ples.
Povýšená nad všetky hviezdy
nad vodopádov všetkých ciest.

Čas letí, nad nami sa brieždi,
ostávame na počiatku veštbý.
S tebou sa dajú všetky križe
niesť.

Žena odetá slnkom,
s mesiacom pod nohami
a s vencom dvanástich hviezd.

Svetoslav Veigl: Žena odetá slnkom

Mám rád adventné piesne. Aj vianočné, ale vyrušuje ma, ak sú na verejnosti ponúkané už počas adventu. Uvažujem, prečo mladoženáč nechce vidieť svoju nastávajúcu vo svadobných šatách pred sobášom? Prečo rodičia dopredu nechcú vedieť, či čakajú chlapčeka alebo dievčatko? Prečo nerozbaľujeme darčeky pred Vianocami, ale až na Štedrý večer? Advent má ostať adventom a Vianoce Vianocami.

Advent je príprava na najkrajšie sviatky roka. Je to čas opustiť cestu hriechu a vrátiť sa k Bohu, čas práce na sebe a svojom posvätení. Myšlienka blízkosti Boha má preniknúť celého človeka. Čo by dnes zakričal Ján Krstiteľ do našich kostolov, rodín, srdiec? „Prestaňte už s vierou, kde sa len rozhodujete a nekonáte? Začnite s činmi.“ Advent je čas prijať Ježiša za svojho Pána. Boh si praje nás nový život. Advent bez pokánia môže byť premárnenou príležitosťou zachrániť sa. Pomýlený advent využíva čas len na nákupy, zhon pred koncom roka, a preto sú Vianoce potom také nudné, plné sklamaní, neuspokojenia. Pokánie sa podcenilo. Filozof a rečník Seneca povedal: „Pravda sa dá hovoriť len tomu, kto ju chce počuť.“ A kardinál Leo Jozef Suenens poznamenáva: „Nešťastím súčasnej Cirkvi nie je to, že ľudia nechcú počúvať o Kristovi, ale že veľa kresťanov nechce o ňom hovoriť.“ Máme si uvedomiť, že Cirkvi neškodí tak protest, ako mlčanie a nedostatok zaangažovania sa.

Predstavte si, že sedíte vo vlaku na železničnej stanici a vedľa stojí iný vlak. Čakáte na odchod. Konečne sa vlak pomaly pohýna. Po niekoľkých sekundách ste na pochybách, ktorý vlak vlastne ide. Ten váš, či vedľajší? Čo v tej chvíli urobíte, aby ste zistili skutočnosť? Pozriete na niečo pevné, čo sa nepohybuje, napríklad na strom. Túto zásadu môžeme použiť aj s adventom, ktorý prežívame. Ján Krstiteľ je pevný bod a pohľad na neho a svoj život nám povedia, či ideme za Ježišom, alebo ešte stojíme a prešľapujeme. Pravý advent je zárukou, že darček spod stromčeka poteší viac, keď v srdci máme Ježiša

Eubomír Stanček

V sobotu od 9:30 do 12:00 bude v našej farnosti predvianočná spoveď

Liturgický kalendár

10.XII. pondelok	sv.František Xaverský, kňaz
11.XII. utorok	sv.Ján Damaz L., pápež
12.XII. streda	Preb lahoslavená Panna Mária Guadalupská - kántry
13.XII. štvrtok	sv.Lucia, panna a mučeníca
14.XII. piatok	sv. Ján z Kríža, kňaz a učiteľ Cirkvi - kántry
15.XII. sobota	sv.Valerián - kántry

Zimné kántrové dni

Ľudová zbožnosť je veľmi vnímavá na životné cykly prírody. V minulosti sa naši predkovia v jednotlivých ročných obdobiach (zima, jar, leto, jeseň) prísne postili. Tri dni (streda, piatok, sobota) žili len o suchom chlebe a vode. Tieto dni dostali názov suché dni alebo kántry. Takto pôstom, sebazapieraním a modlitbou chceli zadostučiniť Bohu za svoje hriechy, ďakovať mu za dobrodenia a vyprosiť si jeho požehnanie.

Zimné kántrové dni na Slovensku podľa rozhodnutia našej biskupskej konferencie sú v druhom adventnom týždni. V týchto dňoch sa Bohu prednášajú prosby za príchod Božieho kráľovstva do rodín, za duchovnú obnovu rodín, za pokoj a spravodlivosť vo svete. Z troch dní je záväzný len jeden.

Panna Mária v advente

Liturgia v advente častejšie spomína Pannu Máriu. 8. decembra sa slávi prikázaný sviatok Nepoškvrneného počatia Panny Márie, ktorý možno chápať ako prípravu na Ježišovo narodenie. Obsah sviatku poukazuje na dlhé očakávanie Mesiáša a nadväzuje na starozákonné symboly, používané v adventnej liturgii. Na americkom kontinente sa 12. decembra slávi sviatok Guadalupskej Matky Božej, ktorý tiež podporuje prijatie Spasiteľa. Spreádzajú ho mnohoraké prejavy ľudovej zbožnosti.

Liturgia osobitne spomína Pannu Máriu vo vrcholových dňoch adventu od 17. do 24. decembra, ako aj v poslednú adventnú nedeľu. Tak počúvame predpovede starozákonných prorokov o panenskej Matke Mesiáša. Pripomíname si niektoré starozákonné ženy, ktoré boli jej predobrazom. Objasňujeme si jej prítomnosť v milostivých udalostiach, ktoré predchádzali narodeniu Spasiteľa. Dostávame povzbudenie, aby sme si ju zobrali za vzor. Ľudová zbožnosť v advente tiež venuje osobitnú pozornosť Panne Márii. O tom svedčia rozličné nábožné cvičenia, najmä deviatnik k Nepoškvrnenej a predvianočný deviatnik.

Zimné kántrové dni sú v tomto týždni v stredu, piatok a sobotu. Obsah kántrových dní: Príchod Kristovho kráľovstva do rodín, duchovná obnova rodín, pokoj a spravodlivosť vo svete

Sväté omše v 2. adventnom týždni

11.XII. utorok

18.00 + Mária Pešková(1.výr.) a manž.Jozef

12.XII. streda

18.00 + Peter Oravec (30 dní)

14.XII. piatok

18.00 + Matej Jarábek, manž.Mária, deti a zaťovia

15.XII.sobota

9.30-12.00 Svätá spoveď pred Vianočnými sviatkami

18.00 + Ladislav Vavrinčík, manž.Rozália a deti

Upratovanie kostola č.d. 354 – 387

16. XII. Tretia nedeľa Adventná (A)

8.00 + Anton Podolský a rodičia

9.15 za farníkov

„Nebesia rozprávajú o sláve Boha.“

(Ž 19,1)

Božia dielňa

Keď Dávid hovorí: „Nebesia rozprávajú o sláve Boha“, hovorí tým: „Ak si nájdeš minútku, aby si navštívil Božiu nebeskú dielňu, tvoje poznanie Boha vzrastie a tvoja viera v Neho sa zvýši.“

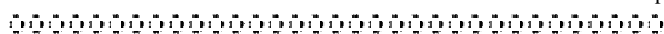
Pozri sa na Slnko. Každý štvorcový meter vyžaruje 130 000 konských síl energie, čo sa rovná 45 osemvalcovým motorom. Ale je len jednou zo stoviek miliárd hviezd na Mliečnej dráhe. A ak by sa čo len jedna z nich pohla o dva stupne bez Božieho povolenia, pre nás všetkých by to znamenalo katastrofu.

Pozri sa na Zem. Váži 10000000000000000000000 (desať sextriliónov) ton a je naklonená v 23-stupňovom uhle – presne! Stačí, aby sa posunula o jeden stupeň a ročné obdobia, ako ich poznáme, by zanikli a všetci by sme sa utopili pri kolosálnom polárnom topení.

Si pasažierom na „lodi menom Zem“, ktorá cestuje rýchlejšie než rýchlosť zvuku už tisíce rokov bez toho, aby sa zlomila, vybočila alebo vypadla z orbity. Premýšľaj o inteligencii, ktorá to dala dohromady (Iz 40,26).

Tu je zopár otázok: (1) Ak Boh dokáže dať každú hviezdu na jej správne miesto, nemyslíš si, že dokáže aj to, aby ti ukázal, kam patríš? (2) Ak je dosť veľký na to, aby zapálil Slnko, vari nie je dosť veľký na to, aby ti osvecoval cestu? (3) Ak dokáže, že táto neuveriteľná planéta Zem visí na ničom (Jób 6,27), mohol by si mať problém, na ktorý by On už nemal riešenie? Nie! *Dnes ti klope na rameno a hovorí: „Len mi to odovzdaj. Zvládnem to za teba.“*

Bob Gass z UCB Europe

„Otvorte oči a hľadajte, či niekto nepotrebuje trochu času, účasti, trochu spoločnosti, starostlivosti. Možno je osamelý, zatrpknutý, chorý, nešikovný. Pre každého môžete niečím byť - pre starca i pre dieťa. Nenechajte sa zastrášiť, keď musíte čakať alebo experimentovať. Budte pripravení aj na sklamanie. Ukážte sa ľuďom ako človek.“

Albert Schweitzer

Ako čo najužitočnejšie prežiť advent a tak sa pripraviť na oslavu narodenia Pána? - To je každoročne sa opakujúca otázka nejedného veriaceho katolíka, pre ktorého je toto obdobie časom ozajstnej duchovnej prípravy na Vianoce; pre veriaceho, ktorý si uvedomuje, že advent nie je časom bezduchej reklamy, ktorá naplňa predovšetkým supermarkety už od polovice novembra vyzdobené stromčekmi, ligotavými ozdobami a nikde nechýbajúcou postavou panáka v červenom plášti s čiapkou lemovanou bielou kožušinou. V posledných rokoch totiž práve táto postavička nahrádza kedysi nemenej nanucovaného Deda Mráza.

Jednou z odpovedí na v úvode položenú otázku: Ako prežiť advent? odpovedáme:

v modlitbe. Lebo hlboká a sústredená modlitba nám naozaj môže pomôcť dobre prežiť nielen advent, ale aj sviatky Narodenia Pána a potom celý liturgický rok, aby náš duchovný život nestagnoval, a aby sme si na ten ďalší advent mohli dať nové predsavzatie, ktoré sa skončením adventu neskončí. Neľakajte sa, ak si prečítate nasledujúce riadky prevzaté z článku Bernarda Sperinera o tom, prečo sa modliť (Sväto 47/2007, s. 12), zistíte, že táto ponuka neznamená vzdať sa svojich povinností bežného života či ignorovať tradičnú prípravu na Vianoce. Posúďte sami.

Prečo sa modliť?

V evanjeliu je jeden veľmi krásny obraz modlitby: Keď sa apoštoli vrátili zo svojej prvej „apoštolskej cesty“, Ježiš im povedal:

Podťe vy sami do ústrania na púste miesto a trochu si odpočinite (Mk 6, 31). Ježiš po namáhavej práci vyzval učeníkov, aby si pri ňom trochu oddýchli. Bola to vlastne akoby prvá duchovná obnova.

Práve v období ako je to dnešné, poznačené horúčkovitým náhlením sa, stresom, výkonom, aktivitami a podobnými fenoménmi, ktoré ľudí zaťažujú, sme ako kresťania povolani neustále sa vracieť k tomu, čo je podstatné, do ticha na „osamelom mieste“, aby sme si pri Ježišovi oddýchli a načerpali nielen telesné, ale predovšetkým duchovné sily.

Vo svete povolani je jeden nebezpečný princíp: Kto sa zastaví, je stratený. To znamená, že kto nie je ustavične na aktuálne najvyššej úrovni, kto nie je jednoducho informovaný, je stratený. Z kresťanského hľadiska však musíme zdôrazniť práve opačný princíp: Kto sa nikdy nezastaví, je stratený.

Jeden kňaz raz napísal provokujúci článok a nazval ho: Nestarám sa o auto viac ako o svoju dušu? Naozaj, niekedy prehnané trváme na tom, aby naše auto absolvovalo pravidelne prehliadky v servise, aby sme nezabudli na výmenu oleja. No ten, kto už niekedy ostal stáť s prázdnu nádržou na diaľnici, vždy sa bude starať o to, aby včas natankoval.

Keď raz kňaz pozýval jednu vysokopostavenú osobnosť na nedefnú modlitbu, dostal odpoveď:

- Som priveľmi zaneprázdnený. Nato kňaz povedal:

- Tento muž mi pripomína drevorubača, ktorý mrhal časom a svojou silou, pretože pracoval s tupým náradím. Povedal totiž, že nemá čas si ho naostriť.

Čas, ktorý venujeme Bohu, nikdy nie je stratený ani premrhaný. Je to čas, ktorý je pre nás veľmi užitočný.

Matka Terézia mala k modlitbe jedno krásne prirovnanie z evanjelia: Keď nie je ratolesť spojená s kmeňom vinica, uschne. Týmto spojením s kmeňom viniča je modlitba, predovšetkým modlitba v nedefu. Keď toto spojenie jestvuje, prináša lásku, radosť. Stávame sa tak slnečným svetlom Božej lásky, nádejou na večnú blaženosť.

Pápež Ján Pavol II. vždy naliehavo zdôrazňoval absolútnu nevyhnutnosť osobnej modlitby v živote kresťana. Raz vyslovil veľmi originálnu myšlienku: Deň máme začať duchovným

aerobikom. Kristus má byť prvý, koho ráno vpustíme do svojho srdca. Pripomenul tak slová veľkého cirkevného otca sv. Ambróza: Kristus má byť prvé svetlo, ktoré zažiarí do tvojho srdca (Generálna audiencia 16. 1. 2003).

Pápež naliehal na všetkých prítomných, aby začínali deň modlitbou k Bohu, aby nám bol počas dňa nablízku, aby nás viedol. Veď stres sa začína už ráno. Liekom môže byť niekoľko tichých minút, krátka modlitba skôr, ako začneme nový deň, aby sme si pripomenuli to najpodstatnejšie a jedine dôležité v našom živote...

Modlitba je rozhovor s Bohom, ktorý sa ráno začne, pokračuje počas dňa, predovšetkým v ťažkých okamihoch života. Ježiš vyzval učeníkov, aby si pri ňom oddýchli. To znamená, že naša modlitba nemusí vždy znamenať vyslovovanie tých najkrajších slov. Už jednoducho s úctou myslieť na Boha je modlitba, možno vnútornejšia, ako tá, ktorú môžeme vyjadriť slovami.

Ako sa správne modliť

Veľa ľudí to nevie. Stalo sa to aj apoštolom. Videli Ježiša, ako sa modlí, a jeho modlitba na nich tak zapôsobila, že prosili „Pane, nauč nás modliť sa“ (Lk 11, 1).

Známy francúzsky spisovateľ Paul Claudel, ktorý pôsobil na Francúzskom vyslanectve v Japonsku, raz vstúpil do kostola a vyslovil tam tieto slová:

Je obed. Videl som otvorený kostol a pocítil som nutkanie, aby som vstúpil. Božia Matka, neprichádzam sa modliť. Nemám nič, čo by som ti mohol darovať. O čo by som ťa mohol prosiť. Jednoducho som sa prišiel na teba pozrieť. Nechcem nič hovoriť, len tu byť, hľadieť na teba a nechať hovoriť srdce.

Modlitba teda nie je nič ťažké, len treba začať. V modernom svete práce platí jedna zásada, ktorá hovorí o tom, že sa niečo dá naučiť jednoducho tým, že to robíme. To je princíp, ktorý môže platiť i v našej viere, aj v modlitbe: Boha stretne, keď sa pokúsime s ním žiť a keď ho necháme vstúpiť do nášho života: cez sviatosti, cez rozjímanie, duchovné čítanie z Písma, cez modlitbu.

Príkladom sú pre nás svätí. Pre nich Boh a jeho existencia neboli jednoducho pravdou viery, ale Boh bol vždy Niekto! Niekto, koho môžeme denne zakúšať. Veľa ľudí to však nevie, no čím väčšmi dovolíme Bohu vstúpiť do nášho života, tým väčšmi zakúšame jeho dobrotu a lásku V Katechizme Katolíckej cirkvi čítame:

Každý sa modlí tak, ako žije, pretože každý žije tak, ako sa modlí. Kto nechce stále konať podľa Kristovho Ducha, nemôže ani stále prosiť v jeho mene (KKC 2725).

Ako sa modlíme, tak žijeme. Ako žijeme, tak sa aj modlíme.

Istý klavírny virtuóz povedal: Ak jeden deň necvičím, cítim to. Ak necvičím dva dni, spozorujú to moji priatelia. Ak necvičím tri dni, zbadá to publikum. Podobne sa mi darí s vierou a predovšetkým s modlitbou. Ak sa jeden deň nemodlím, pozná to Boh. Ak sa nemodlím dva dni, pocítim to sám. Ak sa nemodlím tri dni, pocíti to moje okolie. (Hoffsümmer, krátke príbehy 111., 100).

Modlitba a život patria k sebe.

KORUNA *Frederik Farrar bol osobným priateľom anglickej kráľovnej Viktórie. Pri jednej príležitosti sa zmienil o rozhovore, ktorý mal s jej Veličenstvom potom, čo jedného zo svojich kaplánov počula kázať o druhom príchode Ježiša Krista. Povedala: „Drahý priateľ, neviete si predstaviť, ako veľmi si želim, aby Ježiš prišiel už počas môjho života!“*

Keď sa jej spýtal, prečo po tom tak veľmi túži, jej tvár zažiarila radosťou a celá dojatá odpovedala: „Tak rada by som s tou najväčšou úctou položila svoju korunu k jeho nohám.“

Premýšľaj chvíľu nad tým, čo by si ty z vďačnosti položil k nohám svojho Spasiteľa, keď sa vráti na túto zem.

Radosť nie je neprítomnosť starostí, ale prítomnosť Ježiša Krista.

William Vandro Havan

Ct. Mária Magdaléna od Utrpenia 13.december

„Božie pôsobenie je ako slnko. Keď sú okná zatvorené, dostane sa dnu cez štrbiny,“ hovorievala Mária Magdaléna Staraceová. Aj keď pre podlomené zdravie nemohla vstúpiť do kláštora, stala sa rehoľníčkou vo svojom domove. Takisto ako iné ženy s podobným osudom, aj ona výrazne prispela k apoštolátu a charitatívnej práci vo svojom okolí.

Costanza Staraceová, ako znelo jej občianske meno, sa narodila 5. septembra 1845 v Castellammare di Stabia pri Neapole. Prvú kresťanskú výchovu dostala v rodine a neskôr vo viacerých cirkevných školách. Už ako dieťa sa túžila stať rehoľníčkou a v dvanástich rokoch ju prijali do kláštora, no o dva roky sa vinou zlého zdravotného stavu musela svojich plánov vzdať. Aj mimo kláštorných múrov sa snažila venovať duchovnej činnosti. Pridala

sa k mladým ženám, ktoré žili zasväteným životom vo svojich domácnostiach. Ľudia ich nazývali domácimi mníškami. Väčšinou boli členkami tretích rádov. Aj Costanza si vybrala svoju rehoľu, ktorá jej dávala duchovné vedenie a rady. Stala sa terciánkou Kongregácie služobníc Panny Márie. So schválením miestneho biskupa Mons. Xavera Petagnu vyučovala katechizmus. Neskôr s podporou Cirkvi a rodiny vytvorila útulok pre ohrozené dievčatá a siroty. Už roku 1869 prekročil počet jej malých zverenkyň 100. Costanza založila aj Zbožnú jednotu Máriiných dcér. Niektoré z jej členiek prijali rehoľné sľuby a stali sa rovnako ako ona terciánkami služobníc Panny Márie. Roku 1871 biskup vymenoval Costanzu za predstaviteľku. Prijala meno Mária Magdaléna od Utrpenia a jej spoločenstvo sa stalo základom novej Kongregácie milosrdných služobníc Panny Mane. Neutíchajúce nadšenie pre pomoc iným, šľachetnosť a neúnavnosť pramenili z tajomstva jej vzťahu s Bohom. Prečo nimi neotriasli ani tragické udalosti prvej svetovej vojny. Mária Magdaléna, síce už stará a s podlomeným zdravím, poskytovala duchovné i hmotné zázemie opusteným dievčatám. V jej autobiografickom diele sa zachovali úryvky z korešpondencie so sestrami a s duchovným otcom, ktoré svedčia o jej čnostnom živote. Mária Magdaléna zomrela 13. decembra 1921 v rodnom meste a pochovali ju v kostole v Scanzane di Stabia. Svätý Otec Ján Pavol II. ju 7. júla 2003 pápežským dekrétom zapísal do zoznamu ctihodných.

Spracovala Katarína Žáková

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku